Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Ode mine Vaabenbrødre tilegnet ved Fanernes Imodtagelse

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: ”Ode mine Vaabenbrødre tilegnet ved Fanernes Imodtagelse”, i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 89. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid71610/facsimile.pdf (tilgået 16. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

O hulde Pige, Dig din Skiebne vil
For denne navnløs-grumme Qval betrygge.
Den ille Genius som ved Din Side
Igiennem Satyrmaskens vide Mund
Saa skielmsk det runde Hoved stikker, skal forjage
Med Latter og med Spøg hiint Sværmeri,
Som stolt med Stierner krandser, lækker sig
Til Taffel med Olympierne sætter
Og Sandhed skal med sindig Sielefred
Og ædru Glæde ved Din Side staae.

Ode

mine Vaabenbrødre tilegnet

ved Fanernes Imodtagelse

1 Til Fredens vante Hiem, til Retfærds Herredømme
Lød Trudsens Tordenrøst;
En Misdaad, brammende med Oceanets Tømme,
Fnøs frem mod Danners Kyst.

2 Tangkrandset Sundgud brat sin golde Isse dukked'
I Dybets Tryghed ned,
Mens Fredens Gemer i hver en Hytte sukked'
Fra nordisk Tempes Bred.

3 Da vaagned' Kiækhed op af Fortids lange Dvale
I Fædres Hvilested,
Og patriotisk Id igiennem Herthas Dale,
Skiøn som en Seraph, skred.

4 Et Folk som frit og trygt med Fyldehornet smiled'
Spartanisk giorded' sig;
Selv Kunstens snilde Søn fra attisk Syssel iled'
Og aanded' Kamp og Krig.

5 Saa stærk og hold du er, o favre Dannerige!
Thi lykkelig du er.
Men Trælles sultne Hiord angrebne Hiem omdige
Med ædel Feidefærd?

6 Stands aldrig, Nøiets Hiem! stands aldrig i at prise
Den Haand som signer dig!
Den palmekronte Helt, den glavindvante Vise
Som frit opoffrer sig!

7 Da Kampens Tordenbrag med Undergang dig trued',
Din *Fredrik* foran stod,
Og mligt Folket ind i Slagets Uveir skued',
Trygt bag hans Codrus-Mod.

8 Det hæved' Heltes Arm, det hærded' Heltes Hjerte,
Men Heltene sank hen . . .
Triumph! thi skiønt de sank, dog brittisk Almagt lærte
At frygte Seieren.

9 Den ikkun Byttet vandt, de Overvundne Æren
Tog med fra hvert et Vrag,
Mens fra omtordnet Strand kampgraadig, indfødt, Hæren
Saae det misundte Slag.

10 Hvi voved' du dig aldrig fra Kiølens vante Veie,
Forvovne *Albion?*
Da skulde nu vort Nord, ligt siungne Hellas, eie
Et evigt Marathon!

11 Da skulde, *Dania!* med evige Trophæer
Din Isse krone sig,
Og Clios høie Røst med Hymne-Hymenæer
Til Hædern vie dig!

12 [1] End Fredens Englesmiil, o mine Vaabenbrødre!
Ei Dan omstraale tør;
End frygter Oldingen, end bæver ømme Mødre
Og kierlighlide Møer.

13 Thi spænder Spartas Giord ei fra Jer' stærke Side!
Høit lyder Ærens Bud,
Og Viisdoms Guddom tør med Skiold og Spyd henskride,
Med Buen Sangens Gud.

14 Seer! Eder Borgerdyd skal helligt Glavind række,
Og Hæder, Pligt og Kald
Med Krandse rede staae, den Blodstrøm at tildække,
Som atter flyde skal.

15 Naturen gyser, naar bloddrukne Horder rave
Og følge Hevnens Bud,
Men Borg'res Lighob er en Hecatombegave,
Som offres Fredens Gud.

16 O trefold salig den, som Borgerdyden kalder
Til Død for Almeengavn!
Thi Himlen vinker, naar det ædle Offer falder,
Og Tak staaer ved hans Savn.

17 Til sildig Slægts Pæan de faldne Heltes Maner
Med Høifryd lytte ned,
Thi den er Guder lig, som under Retfærds Faner
Sin Død imøde skred.

[1] Herfra synges efter Musik af Hr. Capelmester Kunzen.

18 O Vaabenbrødre! her høimodig Bed os sanke
Om Fanen, Haand i Haand:
Seer! venligt vinker hist de siungne Graves Skranke,[2]
De Faldnes Pantheon![3]

2) Assistentskirkegaarden.
3) Et Tempel for alle Guder og Heroer, hvem dyrkede Dødes Aske hensattes.

Kriegsgesang

Dem freiwilligen Leibjägercorps gewidmet

1 Von Albions Gestaden tönet
Der Donner der Gewalt heran:
So weit die Sonne aufgeht, fröhnet
Der Erdenball des Stärkern Wahn'.

Strahl' aus der Vorzeit, o Beispiel der Ahnen!
Rüste die Enkel mit Stärke und Muth!
Reich' uns, Gerechtigkeit! siegende Fahnen,
Siehe, wir kämpfen für Wahrheit und Gut!

2 Es klagt Natur in ihren Tiefen
Daß jener siegestrunkne Wahn,
Weil Rache und Vergeltung schliefen,
Hinfesselte den Ozean.

Auf! den sie winken, die Säumenden, Hehren,
Auf dann und werft der Verhängnisse Looß!
Frei soll dich Danien wiedergebähren
Weltmeer, aus stärkebefruchtetem Schooß'.